

EOIN COLFER

WARP BOG 1 *DRENGEN, DER IKKE VILLE VÆRE MORDER*

På dansk ved Ole Steen Hansen

★ ★
Alvida
★

1. MØRDKAMMERET

BEDFORD SQUARE, BLOOMSBURY, LONDON, 1898

Øer var to pletter i skyggerne mellem standuret og velourgardinerne. En oppe og en nede. Som to blege fingeraftryk på en mørk nat, der blev endnu dunklere af mørklægningsgardinerne bag de tætte gardiner og sækkelærredet, som var sat op for vinduerne med tegnestifter.

Den nederste plet i det mørke kælderrum var et tilsødet og let skælvende drengeansigt. Det tilhørte den unge Riley, som netop denne aften var blevet taget med, fordi det var tid til, at han skulle begå sit første mord.

Den øverste plet var ansigtet på en mand, der af sine arbejdsgivere var kendt som Albert Garrick, selv om offentligheden engang havde kendt ham under et andet navn. Hans kunstnernavn havde været Den Store Lombardi, og mange år tidligere havde han været den mest feterede tryllekunstner i West End, indtil han under en forestilling savede sin yndige, unge assistent midtover for alvor. Den aften erfarede

Garrick, at han nød at slå ihjel næsten lige så meget, som han nød det begejstrede bifald fra salen, så magikeren indledte en ny karriere som lejemorder.

Garrick rettede sine udtryksløse morderøjne mod Riley og greb ham om skulderen, så hans lange, magre fingre preskede gennem drengens frakke og klemte om hans nerver. Han sagde ikke et ord, men nikkede en enkelt gang. Det var en bevægelse tyngt af påmindelse og underforstået betydning.

Tænk tilbage på din lektion i eftermiddags, sagde den bøjede hage. Bevæg dig så tyst som tågen i Whitechapel, og stik knivsbladet ind, til dine fingre synker ind i såret.

Garrick havde givet Riley besked på at slæbe kadaveret af en hund fra The Strand til deres logi i Holborn og derpå træne med kniven på det ophængte hundekadaver, så han kunne vænne sig til knoglernes modstand.

Nybegyndere har den fejlagtige opfattelse, at en skarp klinge glider ind som en varm ildrager i voks, men sådan er det ikke. Nogle gange kan selv en mester som jeg støde på knogler og muskler, så vær klar til at trykke kniven nedad og derefter tvinge den opad. Husk det, knægt. Trykke nedad og tvinge opad. Brug selve knoglen som løftestang.

Garrick udførte nu bevægelsen med sin lange stilet og vendte sin brede, sortsværtede pande mod Riley for at sikre sig, at drengen hørte efter.

Riley nikkede og tog kniven og flyttede den over i den anden hånd, sådan som han havde lært det.

Garrick puffede Riley ud af skyggen og hen mod den store himmelseng, hvor den snarligt afdøde lå.

Den snarligt afdøde. Det var en af Garricks morsomheder.

Riley vidste, at han var sat på en prøve. Det var et rigtigt drab, og der var betalt en stor sum på forskud. Enten pustede han sit første lys ud, eller også efterlod Albert Garrick et ekstra lig i dette forfærdelige, uhyggelige rum og samlede en ny lærling op fra Londons rendestene. Det ville volde Garrick smerte at gøre det, men han ville ikke kunne se andre muligheder. Riley måtte lære at gøre mere end at stege pølser og pudse støvler.

Han gik frem et skridt ad gangen og tegnede store cirkler med tærne, sådan som han havde lært, for at lede efter forhindringer. Det sinkede ham, men blot en knitren af papir kunne være nok til at vække hans offer. Riley så kniven i sin hånd, og han kunne knap nok tro på, at han var her lige nu og skulle til at begå den handling, der ville dømme ham til evig straf i Helvede.

Når du har mærket kraften, kan du indtage din plads som min næstkommanderende i familieforetaget, sagde Garrick ofte. Måske sku' vi få trykt nogle visitkort, hva', knægt? Garrick og søn. Lejemordere. Nok er vi usle, men vi er ikke billige.

Og så grinede han. Det var en dunkel, fjern lyd, som fik det til at sitre i Rileys nerver og vende sig i hans mave.

Riley gik endnu et skridt frem, for han så ingen anden mulighed. Det følte, som om rummet lukkede sig om ham.

Jeg må dræbe denne mand eller selv blive dræbt. Det dunkede i Rileys hoved, så hans hånd rystede, og kniven var lige ved at glide ud af hånden på ham.

Garrick var øjeblikkelig ved hans side som et genfærd, og han rørte ved Rileys albue med en kroget istap af en finger.

“Af jord er du kommet ...” Han hviskede så stille, at ordene kunne være dannet af en trækvinds sagte pust.

“Og til jord skal du atter blive,” mimedede Riley for at afslutte bibelcitaten. Det var Garricks foretrukne.

Min egen sidste nadver, havde han sagt til Riley en vinteraften, da de kiggede ud på Leicester Square fra deres bås på en italiensk restaurant. Magikeren havde gjort det af med sin anden kande sur rødvin, og hans gentlemanaccent var begyndt at glide af ordene som fisk fra en våd stenplade.

Vi er alle kravlet op fra skidt og støvet, og det skal vi vende tilbage til, siger jeg dig. Jeg sender bare folk tilbage lidt hurtigere. Et par øjeblikke tidligere, så vi andre kan nyde livets goder. Sådan er det, Riley, og hvis du ikke har modet til det, så ...

Garrick udtalte ikke resten af truslen, men det var klart, at tiden var inde til, at Riley gjorde sig fortjent til sin plads ved bordet.

Riley følte efter sprækkerne mellem gulvbrædderne gennem sine tynde skosåler, der omhyggeligt var blevet slebet ned på drejebænken i Garricks værksted. Nu kunne han se sit mål i sengen. En gammel mand med en tot gråt hår stikkende ud under et tykt, quiltet tæppe.

Jeg kan ikke se hans ansigt. Det var han i det mindste taknemmelig for.

Riley nærmede sig sengen, mens han fornemmede Garrick bag sig og var klar over, at hans tid var ved at løbe ud.

Til jord. Ekspederet i jorden.

Riley så den gamle mands hånd hvile på puden. Hans pegefinger var kun en stump som følge af en eller anden gammel ulykke. Og i det øjeblik vidste han, at han ikke kunne gøre det. Han var ikke morder.

Riley lod blikket løbe rundt i rummet, mens han holdt

hovedet stille. Han havde lært at bruge sine omgivelser i nødstilfælde, men hans mentor stod bag ham og betragtede alle hans bevægelser med sine uhyggelige, intense øjne, der aldrig blinkede. Der ville ikke komme hjælp fra den gamle mand i sengen. Hvad kunne en gråhåret gubbe stille op mod Garrick? Hvad kunne nogen stille op?

Fire gange var Riley stukket af, og fire gange havde Garrick fundet ham.

Døden er den eneste udvej for mig, havde Riley tænkt. Min eller Garricks.

Men Garrick kunne ikke slås ihjel, for han var døden selv.

Til jord.

Riley følte sig pludselig svag og tænkte, at han nu ville falde om på det kolde gulv. Det ville måske være det bedste? At ligge bevidstløs og lade Garrick udføre sin blodige gerning. Men så ville den gamle mand også dø, og den viden ville tynge Rileys sjæl i det hinsides.

Jeg vil kæmpe, besluttede drengen. Han gjorde sig ikke store forhåbninger om at overleve, men han var nødt til at gøre noget.

Forskellige planer fløj gennem hans febrilske hjerne, men den ene var endnu mere håbløs end den anden, og han blev med at rykke fremad, mens han mærkede Garricks kulde i nakken som et ondt varsel. Manden i himmelsengen blev tydeligere. Nu kunne Riley se et øre med en række huller, hvor der engang havde været øreringe.

En udlænding, måske? En sømand?

Han så en rødmosset kæbe over fede dobbelthager og en

snor, som var forbundet til et underligt vedhæng, der lå på sengetæppet.

Læg mærke til alle detaljerne. Det var en af de ting, Garrick havde lært ham. *Tag det hele til dig med øjnene, for måske kan det redde dit liv.*

Jeg har ingen chance for at redde livet, ikke i nat.

Riley tog endnu et fejende skridt og mærkede sin forreste fod blive underligt varm. Han kiggede ned og blev overrasket og forvirret over, at spidsen af hans sko lyste grønt. Faktisk var en kokon af lys trukket op rundt om den sovende mands krop. Det mærkelige vedhæng befandt sig i midten af den, og det var det, det smaragdgrønne skær strømmede ud fra.

Garricks ord hvislede i hans øre. “For fanden. Det er fup! Stik ham nu, knægt.”

Riley kunne ikke røre sig, lammet som han var af det genfærdsagtige lys.

Garrick skubbede ham længere ind i det besynderlige, varme skær, som øjeblikkelig skiftede farve og blev til en høj rød halvkugle. En unaturlig kimen eksploderede gennemtrængende og forfærdeligt et eller andet sted i sengen og fik Rileys hjerne til at rasle rundt i kraniet.

Den gamle mand i sengen vågnede og satte sig op som en trolld af en æske.

“Fejlfunktion i den elendige sensor,” mumlede han med skotsk accent. Han blinkede med de rindende øjne. “Jeg har ondt i min ...”

Manden opdagede Riley og kniven, der stak ud fra hans hånd som en istap. Han lod langsomt sin hånd synke ned til det glødende, tåreformede vedhæng, der hvilede på hans

indfaldne bryst, og bankede så midt på det to gange, hvorefter den skrækkelige hylen døde hen. Nu viste vedhængets hjerte en række tal, som tilsyneladende var skrevet i fosfor. De talte ned fra 20.

“Så, min dreng,” sagde den gamle mand. “Bi nu lidt. Vi kan tale om det. Jeg har midler.”

Riley var hypnotiseret af vedhængen. Det var naturligvis magisk, men ikke nok med det, det var også på en eller anden måde bekendt.

Garrick afbrød Rileys tanker med et skarpt stød i ribbenene.

“Ingen tøven,” sagde han brysk. “Gør det færdigt, knægt. Til jord.”

Riley kunne ikke. Han ville ikke blive som Garrick og dømme sig selv til en evighed i Helvedes flammer.

“J-jeg ...” stammede han og ønskede, at hans hjerne ville levere de ord, som kunne udfri både ham selv og den mærkelige, gamle mand i deres nød. Manden løftede håndfladerne for at vise, at de var tomme, som om ærligt spil havde noget at sige i dette mørke rum.

“Jeg er ikke bevæbnet,” sagde han. “Det eneste, jeg har, er ubegrænsede mængder af kontanter. Jeg kan skaffe dig, hvad det skal være. Kan så let som ingenting trykke et par tusind pund. Men hvis du gør mig noget, kommer der folk, der vil sikre sig, at du ikke har taget mine hemmeligheder fra mig – folk med våben, du aldrig har set mage til.”

Den gamle mand sagde ikke mere, fordi der pludselig sad en kniv begravet i hans bryst. Riley så sin egen hånd holde om skæftet og troede et kvalmende øjeblik, at hans muskler

havde forrådt hans hjerte og begået udåden, men så mærkede han Garricks kolde fingre slippe hans underarm og vidste, at hans hånd var blevet ført.

“Sådan,” sagde Garrick, mens det varme blod gennemblødte Rileys ærme. “Hold godt fast, så mærker du livet forlade ham.”

“Det var ikke mig, der gjorde det.” sagde Riley til manden. Ordene dryppede fra hans læber. “Det var det altså ikke.”

Den gamle mand sad stiv som et bræt, mens vedhængets snor skrabede mod knivsbladet.

“Det var alligevel utroligt,” gryntede han. “Der er så mange mennesker efter mig, og så er det et par klovnne som jer, der får ram på mig.”

Garricks ord kravlede ind i Rileys ører som skovsnegle. “Det her bliver ikke skrevet på din konto, knægt. Det var min hånd, der fandt mellemrummet mellem denne fugls ribben, men der gør sig særlige omstændigheder gældende her, det indrømmer jeg. Så jeg vil give dig endnu en chance.”

“Utroligt,” sagde den gamle mand igen, og så bippede hans vedhæng, og han var væk. Bogstavelig talt væk. Han blev til en sky af knitrende, orange gnister, som blev suget ind i vedhængets hjerte.

“Magi,” hviskede Garrick med noget nær ærefrygt i stemmen. “Der findes magi.”

Morderen trådte hurtigt tilbage for at beskytte sig mod opløsningen, men Riley havde ikke ånds nærværelse nok til at følge trop. Han holdt stadig om kniven og kunne ikke gøre andet end se til, da skyen bredte sig op ad hans arm og dematerialiserede ham hurtigere, end en tigger kunne spytte.

“Jeg forsvinder,” sagde han, og det var rigtigt nok, selv om han ikke kunne vide hvorhen.

Han så sin overkrop blive gennemsigtig, og et øjeblik var hans indre organer synlige, som de sad pakket tæt sammen bag ribbenene, og så var hele maskineriet væk og erstattet af gnister.

Den tåge, som Riley var blevet til, blev suget ind i vedhængets hjerte. Han mærkede, hvordan han forsvandt ind i en malstrøm, som mindede ham om dengang, da han blev væltet omkuld af en bølge på stranden i Brighton, mens en dreng så til inde fra stranden.

Røde. Dig kan jeg huske.

Så blev Riley reduceret til en enkelt glødende prik af ren energi. Prikken blinkede en gang til Garrick, og så var den væk. Både den gamle mand og drengen var borte.

Garrick rakte ud efter vedhænget, som var faldet ned på sengetøjet. *Jeg har set dette apparat før*, tænkte han. *Eller et mage til. For mange år siden ...* Men hans fingre lukkede sig kun om en klat sod, der var blevet efterladt, hvor den sære talisman havde været.

“Hele livet,” sagde han. “Hele livet ...”

Han mimedede resten for ikke at sige det højt, da han var alene i dette forunderlige rum.

Hele livet har jeg søgt efter ægte magi. Og nu ved jeg, at den virkelig findes.

Garrick var en mand med stormfulde følelser, som han normalt holdt skjult i sit hjerte, men nu trillede varme glædestårer ned over hans ansigt og dryppede ned på jakkens revers.

Ikke blot tryllekunster. Ægte magi.

Morderen sank ned på gulvet, og hans lange, magre ben foldede sig sammen, så hans knæ var i niveau med hans ører. Der trængte blod ind gennem bagen på hans dyre bukser, men det var han ligeglad med, for intet ville nogen sinde blive det samme igen. Hans eneste frygt var, at magien var forsvundet fra dette sted for evigt. At have været så tæt på og kun et knurhår fra at få fat i den ville være særdeles rystende.

Jeg venter her, Riley, tænkte han. Kineserne mener, at magi ofte knytter sig til bestemte steder, så det eneste kort, jeg kan spille, er at vente. Og når disse folk kommer med deres frygtelige våben, vil jeg hævne dig. Og så tager jeg magien og kontrollerer den med viljens kraft, og det vil ingen kunne forhindre mig i.

2. EN PIGE I FORM

BEDFORD SQUARE, BLOOMSBURY, LONDON, NUTIDEN

Chevron Savano havde aldrig brudt sig synderligt om lignelsen om den fortabte søn. Faktisk kunne man sige, at hun decideret hadede netop denne historie og måtte skære tænder, hver gang en eller anden prædikende type bragte den på bane.

Der bliver stor glæde i himlen over en fortabt søn, som vender tilbage til folden.

Gør der det? Virkelig? Og hvad med den søn eller datter, der er blevet i folden og har arbejdet i ferier og weekender med at holde folden fri for organiseret kriminalitet og korruption? Hvad med den datter, der har ofret stort set alt for at sikre, at *folden* ikke blev truet? Hvad med *den* datter? Tja, den datter blev åbenbart skibet af sted til London for at passe et sikret hus tilhørende et oversøisk vidnebeskyttelsesprogram, hvilket måtte anses for at være en alvorligt karriereknusende opgave, så vidt hun kunne bedømme.

Agent Lawrence Witmeyer, hendes chef i FBI's Los

Angeles-afdeling, havde forsikret hende om, at det ikke var en uofficiel straf for, at hun for nylig havde bragt Firmaet i offentlig miskredit.

“Det er en vigtig opgave, Chevie. Af vital betydning, faktisk. WARP har en 30-årig historie inden for Firmaet.”

“Hvad står WARP for?” havde Savano spurgt.

Witmeyer havde tjekket e-mailen på sin skærm. “Æh ... WARP: Witness Anonymous Relocation Program. Altså program for beskyttelse af anonyme vidner.”

“Det lyder, som om de har proppet *Anonymous* ind for at kunne danne ordet WARP. Ellers var det blevet WRP, og det er der jo ikke meget akronym i.”

“De ville vel have det til at lyde sejt. Du ved, hvordan de forkortelsesfolk er.”

Chevie skummede af raseri. Det var tydeligt, at Firmaet bare ville have hende skaffet af vejen, og at de sendte hende til London, fordi pressen nok ikke ville kunne finde hende der.

“Jeg passede mit arbejde, ikke? Jeg reddede liv.”

“Det ved jeg godt,” sagde Witmeyer lidt mere blidt. “Chevron, du har et valg. Resten af gruppen accepterede fratrædelsespakken. Du er 16 år gammel, og du kan blive, lige hvad du har lyst til.”

“Bortset fra agent.”

“Du har aldrig været rigtig agent, Chevie. Du var en officiel informationskilde. Det er noget helt andet.”

“Men der stod *agent* på mit skilt. Min føringsofficer kaldte mig agent Savano.”

Witmeyer smilede til Chevie, som om hun var fem år

gammel. “Vi tænkte, at I unge ville synes, det var sejt at få et skilt; få jer til at føle jer betydningsfulde. Men der skal mere end et skilt til, Chevie.”

“Jeg var godt på vej til at blive rigtig agent. Jeg fik at vide, at jeg bare skulle fuldføre min opgave, så ville der være en plads til mig på akademiet i Quantico.”

“Det fik du at vide,” sagde Witmeyer. “Men du fik ikke noget på skrift. Sig ja til aftalen, frøken Savano. Det er en god aftale. Og hvis du holder lav profil, kan vi måske tale om Quantico om et par år.”

Chevie var ikke interesseret, men hvis hun ville være rigtig agent, var England hendes eneste mulighed.

“Jeg skal altså rapportere til London-afdelingen?”

Witmeyer så endnu mere lusket ud end sædvanlig. “Niks. Du rapporterer direkte til WARP. London-afdelingen arbejder mest med hadforbrydelser og den slags. Det, du skal have med at gøre, hører ikke med til deres daglige operationer. De vil ikke engang opdage, at du er i landet, medmindre du selv møder op.” Witmeyer så sig ivrigt omkring, som om han skulle til at afsløre *breaking news*. “Faktisk bliver der ikke andet at lave end at følge fjernkurser, så du kan få din studentereksamen.”

Chevie sukede. “Den lille pige skal altså tilbage på skolebænken.”

“Jeg er ked af at sige det, Chevie, men du *er* stadig et barn,” sagde Witmeyer og kiggede hen over Chevies skulder, fordi han havde travlt med at få afsluttet mødet og komme ud til de andre agenter, der raslede med deres våben i det travle fælleskontor udenfor. “Jeg giver dig dobbelt annuitet

til din pensionsopsparing, Chevie. Det er det bedste, jeg kan tilbyde. Du kan tage imod pensionstilbuddet eller lade være. Under alle omstændigheder skal du til London, hvis du altså vil have en chance for at blive i Firmaet.”

Chevie havde nu været i England i trekvart år og fungeret som babysitter for en metalkapsel, der lignede et Apollo-landingsmodul, og var stuvet af vejen i en kælder under et firetages georgiansk byhus på Bedford Square i Bloomsbury.

“Hvad er det egentlig, vi laver her?” havde hun spurgt sin chef den første morgen. Hans navn var utroligt nok agent Orange, hvilket hun regnede med måtte være en slags dæknavn, for han var grå fra top til tå, lige fra pandelokken, der hang ud over solbrillerne, til hans slaskede jakkesæt og ned til de håndsuede hyttesko med kvasterne.

“Vi tilser kapslen,” sagde den halvtredsårige agent. Hans skotske accent fik ordet *tilser* til at klinge cirka tre sekunder længere, end det behøvede.

“Hvad siger du? Tilbe’r?” spurgte Chevie, som stadig led af jetlag og var i lidt krigerisk humør.

Orange tog spørgsmålet alvorligt. “På en måde. Ja, agent Savano, du kan opfatte den kapsel dernede som din helligdom.”

Han førte Chevie gennem lobbyen, der var indrettet som på et trestjernet, engelsk hotel, komplet med flaskeskib og ildbukke foran kaminen, og videre ned i en kælder med en svær ståldør. Da de var trådt ind ad den dør, blev tingene meget hurtigt rigtig FBI-agtige. Chevie fik øje på mindst en halv snes kameraer på betonvæggene. Der var bevægelsessensorer

overalt i gangen, og alle mulige og umulige former for kommunikationskabler var samlet i et gråt ledningsrør.

“Pænt ledningsrør,” sagde Chevie tørt. “Det står godt til din ... det hele.”

Orange hostede. “Agent Witmeyer nævnte vel, at jeg er din overordnede?”

“Det kan jeg afkræfte,” løj Chevie. “Han sagde, at vi var makkere.”

“Det tvivler jeg meget på,” sagde Orange. “Faktisk tiltaler jeg dig kun som *agent* af høflighed. Efter hvad jeg har hørt, er du blevet gemt væk i London, efter at dit uigennemtænkte *gymnasieinitiativ* gik skævt.”

De passerede en varetægtscelle og et veludstyret infirmeri, og gangen mandede ud i et cirkelrundt rum, der indeholdt en tre meter høj, pyramideformet metalkapsel dækket af kølerør og komplicerede mønstre af blinkende lamper.

“Dette er WARP-centralen,” sagde Orange og klappede metalkappen kærligt.

“Det ligner et juletræ fra en science fiction-film,” sagde Chevie og gjorde sit bedste for ikke at se imponeret ud.

Orange aflæste en række instrumenter, og det så ud, som om han vidste, hvad han gjorde.

“Jeg havde forventet den opførsel,” sagde han uden at kigge på Chevie. “Jeg har læst din personalemappe. Meget interessant. Du fik den bedste eksamen i din gruppe. Rekordhøje karakterer på trods af din alder. Problemer med dine foresatte og bla, bla, bla. Det lyder som noget fra en typisk ungdomsfilm.” Orange vendte sig omsider mod Chevie. “Vi ved begge to, hvorfor du er her, agent Savano. Din gruppe

var en pinlig belastning for Firmaet og risikerede at føre det ud i et juridisk minefelt på grund af jeres alder. I klokkede i det for åbent kamera i Los Angeles, og derfor sendte de dig herover på en fredsommelig opgave, men på trods af hvad du måske tror, er det, vi foretager os her, vigtigt, agent. Der bliver ikke taget særlige hensyn til dig på grund af din alder.”

Chevie skumlede. “Bare rolig, agent. Jeg forventer ikke, at der bliver taget særlige hensyn til mig, og jeg tager heller ikke selv nogen.”

Orange stak en hånd ind i kapslen for at kontrollere temperaturen. “Det glæder mig at høre. Der vil højst sandsynligt aldrig blive brug for din evne til at optræde hensynsløst. Der kommer meget sjældent nogen ud af WARP-kapslen, så du har ikke andet at lave end at læse op til din eksamen. Men der er en spinkel chance for, at en ganske særlig mand faktisk træder ud af den her luge, mens jeg er ude, og så skal du holde ham i live. Bare hold ham i live, og kontakt mig. Ikke andet.”

“Er manden derinde nu?”

“Nej, agent. Kapslen er tom og har været det i 30 år.”

“Det er altså en magisk kapsel?”

Orange smilede på en måde, der fortalte Chevie, at han vidste en hel del, som hun ikke vidste. “Ikke ligefrem magisk. Mirakuløs, måske.”

“Jep, det giver jo total meget mening.”

“Mere mening får du ikke ud af mig i dag, agent Savano. Når du har bevist, at du er en seriøs babysitter, sætter jeg dig måske ind i nogle flere detaljer. Indtil da bor du her, du bevæger dig aldrig mere end halvanden kilometer væk fra huset, og jeg holder øje med kapslen, mens du sover.”

“Hvor skal jeg sove?”

“I lejligheden ovenpå. Du vil kunne lide den.”

“Hvor sover *du*? I det maleriske Skotland?”

Orange smilede igen. “Øverste etage. Jeg har penthouse-lejligheden. Et af frynsegoderne ved at være chef.”

Han rakte Chevie en mobil. “Alle numrene er lagt ind. Og der er apps til alarm og overvågning. Kan du se ikonet her med alarmknappen? Hold fingrene fra den, hvis du ikke har lyst til, at helvede bryder løs. Forstået?”

Chevie tog imod telefonen. “Forstået, agent.”

“Godt.” Orange rettede igen sin opmærksomhed mod kapslen og lod fingrene glide hen over adskillige gammeldags plasticstaturer, som var skruet fast på den. “Hvis du klarer dig godt her og holder lav profil i et par år, så må vi se, om vi ikke kan smugle dig ind i USA igen, uden at pressen opdager det. Til den tid er du næsten gammel nok til at søge ind på Quantico.”

Chevie kiggede vredt på Oranges grå ryg. Om to år var hun ældgammel. Næsten 19.

“Ih, det ville være skønt. To år som babysitter. Hvor er jeg glad for, at jeg fik taget alle de kurser i våbenbrug.”

Orange forlod rummet uden at se sig tilbage. “Bliv bare ved med at prøve, agent,” sagde han over skulderen. “En dag lykkes det dig nok til at sige noget, der vitterlig er morsomt.”

Jeg hader ham allerede, tænkte Chevie Savano.

I løbet af de måneder Chevie nu havde gået rundt i en kælder og ventet på, at en eller anden mystisk fyr skulle springe ud af en rumkapsel, havde hun mistet kontakten til de fleste

af sine venner i Californien. Hun havde ikke affyret sit våben en eneste gang, end ikke på en skydebane, hvilket gjorde hende ekstremt nervøs, og hun havde opdaget, at hun ikke bare var begyndt at sige ting til sig selv, men også at svare.

“Det er du nødt til at holde op med,” sagde hun til sig selv. “Folk vil tro, du er tosset.”

Jaså? Hvilke folk? Hun havde faktisk ikke talt med andre end Orange i mere end seks uger. Hun havde endda fejret sin 17-års-fødselsdag alene sammen med en chokoladebrownie og et enkelt ynkeligt stearinlys.

Huset på Bedford Square var blevet hendes andet hjem eller måske snarere hendes fængsel. Hun kendte hver en krog af bygningen bedre, end hun kendte sin egen hytte på klipperne ved Malibu, hvor hun helt legalt kunne bo alene, når hun fyldte 18 om mindre end et år.

Der var dog ét rum i huset på Bedford Square, som hun elskede, og det var salen. På et tidspunkt i historiens løb havde en danser indrettet størstedelen af øverste etage til en dansesal, komplet med spejlvæg og barre. Chevie Savano var ikke danser, men hun var en pige, der gerne ville holde sig i form, og det havde kun krævet tre ugers plageri at få Orange til at hoste op med et par tusind pund til håndvægte og maskiner.

Denne aften, som skulle vise sig at blive ret begivenhedsrig, men som var begyndt lige så kedelig som alle de andre, havde Chevie stået i det, der skulle vise sig at være hendes sidste ustressede minutter i et godt stykke tid fremover, og kigget sig selv i spejlet og tænkt: *Hvor er du på vej hen i dit liv, min tøs?*

Det var ikke ligefrem noget mysterium.

Du ved godt, hvor du er på vej hen. Hvis du udstår din straf ved at passe på kapslen, vil de høje herrer i USA forhåbentlig glemme alt om Los Angeles og give dig en chance for at blive rigtig agent. Du har stadig venner i Quantico.

Normalt skulle FBI-agenter være mindst 23 år gamle, før de måtte bære skiltet, men Chevie havde været med i et forsøgsprogram, som skulle bekæmpe det voksende problem med terroristinfiltration på gymnasierne. En håndplukket gruppe mindreårige under statens myndighed havde tilbragt et semester i Quantico og var så blevet anbragt under falsk navn på forskellige skoler, hvor der gik elever, som var mistænkt for at være sympatisører. De havde udelukkende skullet fungere som observatører. Ingen infiltration, ingen konfrontation. Chevie havde tilbragt et halvt år i Los Angeles med at holde øje med en iransk familie, som FBI mente var i gang med at oprette en terroristcelle i Californien. Opgaven var endt med en offentlig katastrofe uden for en biograf i Los Angeles, hvor Chevie havde anvendt de færdigheder, der var blevet bibragt hende under hendes træning, til at afvæbne en beruset teenager, som havde truet iranerne. Uheldigvis var teenageren kommet til skade, og hele fiaskoen var blevet optaget på en mobiltelefon. Drivhusprogrammet blev lukket ned i al hast, og Chevie blev sendt til London på babysitteropgave, så senatskomiteen ikke skulle opdage, at den agent, der var indblandet i sagen i Hollywood Center, var mindreårig.

Chevie tog en halv times kredsløbstræning, en halv times styrketræning og skyggeboksede så foran spejlet, til hendes

leggings og T-shirt var mørke af sved. Hun var i så god form, at hun ville kunne måle sig med de bedste ti procent af alverdens ordenshåndhævere. Og hun kunne skyde et æble ned fra et træ på 100 skridts afstand.

Ser jeg ud, som om jeg er 17?

Så vidt Chevie kunne se, så hun nogenlunde ud, som hun havde gjort som 16-årig. Med sine 164 centimeter var hun lidt lille af en FBI-agent at være, men hun var smidig og hurtig og havde et kønt, ovalt ansigt og skinnende, sort hår, som var typisk for indianere.

Jeg klarer den her opgave, tænkte hun. Så let slipper de ikke af med Chevron Savano. Der findes værre ting end kedsomhed.

Hvilket var den sidste dagligdags tanke, hun kom til at tænke i et godt stykke tid.

Riley kunne ikke for alt i verden have beskrevet den knibe, han befandt sig i. Havde han haft en bibel ved hånden, havde han hverken turdet sværge ved den, at han var levende eller død. Hans tanker var et virvar af frygt og forvirring, og han måtte erkende, at den skrappe, stoiske kerne i hans sind, som havde holdt ham oppe i de skrækindjagende år sammen med Garrick, var fuldkommen forsvundet.

Hans sanser blev snoet sammen ligesom de mudrede strømninger i Themsen, og han havde en trang til at kaste op, som mærkeligt nok stammede fra hans sind og ikke fra hans mave.

Er dette Helvede? tænkte han. Har djævelen taget mig?

Han gav sin hånd besked på at vinke, men der skete ingenting, eller måske gjorde der, bare uden at han kunne se det.

Det lod til, at der var et lys længere fremme, der strålede som en gadelampe. Selv om Riley hverken kunne se lyset eller beregne, i hvilken retning "længere fremme" lå, vidste han på en eller anden måde bare, at det var tilfældet.

Jeg ankommer snart. Det kunne han mærke nu.

Chevie stod foran spejlet og så sit spejlbillede flække i to dele. Et ultrakort øjeblik troede hun, at hun omsider var blevet splittergal, men så blev hun klar over, at spejlet var revnet fra gulv til loft.

Det bringer uheld for nogen, sikkert for mig.

Så opstod der flere revner, forrevne, sorte lynflænger, der delte rummet i flere dele.

Kan det være et jordskælv? Har man den slags i London?

Spejlet revnede en gang, to gange, tusind gange med en lyd som fra et automatvåben. Revnerne skød ud over spejlets kanter og fortsatte som streger på væggene. Chevie flyttede sig omsider, da de lakerede gulvbrædder under hendes kondisko begyndte at splintres og falde ned i lobbyen nedeunder i store stykker.

"Hvad fanden ...?" råbte hun og fandt sig en sikker rute hen til døren.

Over hende flimrede lamperne og eksploderede, så glas og gnister regnede ned over hende. Ud ad vinduet kunne hun se gadelamper eksplodere hele vejen ned langs Bayley Street og rundt om selve pladsen. Bag pladsen bølgede mørklægningen videre mod Covent Garden og Soho, som om den var et kæmpemæssigt nattevæsen, der slugte store klumper af lys.

Hvad sker der med strømmen? Det må Orange vide.

Men Orange var der ikke. Det var hende, der havde vagten.

En skudsikker rude i facaden revnede og lukkede larmen fra omverdenen ind. Metal hvinede, da biler stødte sammen på Tottenham Court Road, og skrigene fra panikslagne mennesker løftede sig mod de mørke skyer, der hang over London, og som gadelygterne ikke længere belyste nedefra.

Hvad der end sker herefter, så begyndte det her, tænkte Chevie.

Hun løb hen til den indbyggede boks i væggen, tastede koden og fik fat i den Glock 22 med skulderhylster, som hun altid bar med en ekstra rem, der holdt det tæt ind til venstre side, så hun ubesværet kunne trække pistolen med højre hånd. Erfarent tog hun hylsteret på og trak sit våben.

Chevie holdt pistolen i strakte arme med et tohåndsgreb og stirrede stift gennem de grønne tritium-kontrastpunkter i sit nattesigte, alt imens hun håbede på, at der ikke dukkede noget op, som ville tvinge hende til at skyde.

Jeg ved ikke engang, hvordan den fyr, der måske kommer ud af kapslen, ser ud. Hvis jeg skyder vidnet, får jeg aldrig lov til at vende tilbage til Californien.

Chevie løb hen til trappeafsatsen og holdt sig tæt op ad væggen. Omkring hende skrabede murstenene mod hinanden, og pudset faldt af i store flager.

Den flage ligner Texas, tænkte Chevie, fordi man ikke altid kan styre, hvad ens hjerne finder på.

Nødbelysningspærerne vågnede til live og badede rummene i et industrielt, gult lys.

Godt, tænkte Chevie. Jeg kan se, hvad der sker nu, nemlig forhåbentlig ingenting.

En anden tanke slog hende.

Agent Orange. Han skyder sikkert skylden for det her på mig.

Chevie viftede med pistolen og gav sig selv besked på at fokusere, mens hun drejede skarpt om hjørnet til trappegangen. Hun listede sig forsigtigt to etager ned. Kældertrappen foran hende var nogenlunde intakt, men døren havde slået sig, og midterdelen af den så ud til at være smeltet.

Hvad kan smelte en ståldør? tænkte agent Savano, og dette uudtalte spørgsmål blev besvaret, da en tordenkile sydende sprang ud mellem de smeltede kanter af hullet og fjernede en pæn del af væggen.

Lyn. Okay.

Chevie opdagede, at hun havde sat sig på hug og rettet sit våben mod døren.

Helt fint, agent. Skyd du bare lynet.

Hun ventede et par minutter, indtil det så ud til, at det indendørs tordenvejr var overstået, og skyndte sig så ned ad den sidste, smalle trappe.

Der var ikke andet tilbage af kælderdøren end karmen, og de smeltede kanter var allerede størknet.

Med et spring, som ville have gjort Cord Vallicose, hendes instruktør på Quantico, stolt, dykkede Chevie gennem åbningen, rullede rundt og kom på benene igen med pistolen rettet mod den fjerne ende af gangen. Senere skulle hun opdage, at dørens skarpe kanter havde skrabet hende hele vejen ned af den ene side, men i det øjeblik mærkede hun det overhovedet ikke.

Der ventede ingen åbenlyse farer bag den ødelagte dør, kun støv og ruiner. Selve WARP-kapslen havde revet sig løs af sine fortøjninger og lå med næsen ned mod kældergangen. Det så på alle måder ud, som om et mindre rumskib var brasat ind i huset.

Hvilket ville give nogenlunde lige så meget mening som det, der faktisk sker: En stor maskine suger al strøm ud af London.

Chevie svor for sig selv, at når Orange kom, ville hun holde ham i skak med pistolen, indtil han fortalte hende præcis, hvad denne 1970'er-agtige kapsel havde med vidnebeskyttelse at gøre.

Kapslen plejede at minde Chevie om en udstillingsgenstand på et teknisk museum med dens retro-design og matte metaloverflade, men nu forekom den hende levende og fuldt ud funktionsdygtig, hvad dens funktion så end var. De tykke kabler forneden summede og knitrede som elektriske ål, og en masse lamper blinkede i indviklede mønstre.

Det må være i dag, den betydningsfulde mand kommer ud af kapslen, hvilket er umuligt.

“Du der, inde i ... æh ... kapslen,” råbte hun og følte sig ikke så lidt dum, “kom ud med hænderne i vejret!”

Ingen kom ud af metalpyramiden, men en luge åbnede sig, lukkede gas ud og faldt så på gulvet med et rungende brag. Spøgelsesagtige dampskyer drev ud fra pyramidens indre.

Nå, det er da i det mindste nyt, tænkte Chevie og tjekkede med tommelfingeren, at sikringen på hendes pistol var slået fra.

Inde i kapslen flakkede et orange lys og kastede sære, urolige skygger på væggen.

Der er noget levende derinde, tænkte Chevie.

Riley mærkede alle molekyler i sin krop smelte sammen og blive kompakte, indtil han var sig selv igen.

Jeg er i live, tænkte han glædestrålende, indtil den bitre kulde lagde sig om ham, og hans tænder klaprede voldsomt.

Hans hånd fattede stadig om mordvåbnet, som sad i den myrdede gamle gubbes bryst.

Jeg kan ikke slippe, indså han. *Mine fingre er låst fast.*

Riley forsøgte at få et overblik over sine omgivelser, sådan som Garrick havde lært ham det.

Han var lukket inde i en metaltank. Talrige kulørte lamper blinkede på de kolde vægge.

Jeg har bragt den magiske herre tilbage til sit folk med en kniv i kroppen og min hånd om skaftet. De klynger mig op for det her.

Flygt, sagde hans instinkter. *Flygt, inden du bliver fanget og anklaget for mord eller værre endnu: inden Garrick får opsporet dig.*

Men kulden holdt ham fast, som var der en kampesten bundet fast på ryggen af ham, og Riley var klar over, at inden længe ville han falde i søvn, og så ville han dø ligesom tusindvis af gadebørn hver vinter.

Chevie kom op at sidde på hug og bevægede sig lydløst frem mod lugen med blikket fast rettet mod den gennem pistolens sigtekorn.

“Kom ud med hænderne i vejret,” befalede hun igen, men heller ikke denne gang kom der nogen ud af kapslen.

Det havde nok kun taget tre sekunder at nå lugen, men for Chevie følte det som en evighed. Alt bevægede sig i slowmotion, mens adrenalinen strømmede gennem hendes system og udvidede hendes blodkar og luftveje. Hun så gnister falde langsomt ned fra kablerne, mens dampskyerne så ud til at stå stille i luften.

Bevar fokus, agent, sagde hun til sig selv. Der er nogen inde i den kapsel.

Hun kunne høre kradsen derinde.

Var det en hund? Et dyr?

Hvordan advarer jeg et dyr?

Pludselig fik tiden fart på igen, og Chevie befandt sig nu foran lugen. Kulde strålede ud af åbningen, og orange gnister bevægede sig på unaturlig vis mod hinanden og samlede sig til noget massivt.

Retter jeg pistolen mod et spøgelse?

Men der var en derinde. En, der sad sammenkrøbet og skælvede i kapslens trange indre.

“Rør dig ikke!” råbte Chevie med sin mest alvorlige FBI-stemme. “Frys, eller jeg skyder.”

En svag røst nåede hende inde fra den orange sky. “Jeg fryser allerede, frøken. Det har De mit ord på.”

Inden Chevie nåede at tænke over, hvorfor den mærkelige accent fik hendes hjerne til at synge en eller anden sang fra en Oliver Twist-musical, opløstes skyen, og en dreng, der stod bøjet over en gammel mand, kom til syne.

Drengen var i live, men det var manden ikke, sikkert på grund af den kniv, der stak ud fra hans bryst. Der var mere galt med fyren, end at han var død, for blodet, der størknede

på hans overkrop, var gult, og den ene af hans arme lignede en gorillas.

Tænk ikke over det nu. Løs opgaven.

“Okay, knægt. Gå væk fra den døde ... ting.”

Drengen missede med øjnene og prøvede at stedfæste, hvor ordren var kommet fra. “Det var ikke mig, der gjorde det, frøken. Vi må væk herfra. Han kommer efter mig.”

Chevie bestemte sig på en brøkdelt af et sekund for at stikke armen ind i kapslen og hive ham ud ved kraven.

Hun holdt ham nede på gulvet med den frie hånd.

“Hvem kommer, knægt? Hvem kommer efter dig?”

Drengens øjne var opspilede. “Han kommer. Garrick. Tryllekunstneren. Døden selv.”

Skønt, tænkte Chevie. Først et abemenneske og nu døden selv, som åbenbart er tryllekunstner.

Chevie fornemmede, at der var endnu en person i rummet, kiggede op og så agent Orange i al sin grå pragt komme gående hen ad gangen med retning mod kapslen.

“Det er en god måde at sørge for at blive skudt på, Orange. Hvad laver du overhovedet her? Jeg har ikke trykket på panikknappen.”

Orange tog sine spejlreflekssolbriller af og dannede sig et overblik over ødelæggelserne. “Tjah, agent Savano, da det halve af London blev mørklagt, gættede jeg på, at WARP-kapslen måske var blevet aktiveret.” Orange tøvede to meter fra lugen. “Har du kigget derind, Chevie?”

“Ja, det har jeg. Dør jeg nu af strålingssyge?”

“Nej, selvfølgelig ikke. Er der ... en mand derinde? Er min far derinde?”

Oranges far? Den her udstationering kan snart ikke blive mere mærkelig.

Chevie rettede igen blikket mod den fastklemte dreng. “Der var to personer derinde. Drengen her og en mand. Jeg håber virkelig ikke for dig, at den mand er din far.”

Men sådan som dagen er gået indtil videre, tør jeg nu godt vædde på, at abemennesket er Oranges far.

Det gik op for Chevie, at hun aldrig for alvor havde stolet på agent Orange, men lige i dette øjeblik havde hun faktisk medlidenhed med ham.